

har gjort, og ikke vil sætte Slidsfaterne op, naar det viker sig, at ellers Beholdningerne gaa ned. I saa Fald indtræde de uheldige og uforfarlige Følger, som jeg foran har søgt at udvilde; men der følger, hvad jeg i Forbigaaende skal bemærke, aldeles ingen Besparelse deraf. Om vi bevilge en vis Sum i Penge eller vi bevilge den i Munderingsgjenstande, kommer, hvad det finansielle Resultat angaar, ud paa Et. Det ærede Medlem mente, at det kunde være ret heldigt, at man blev nødsaget til engang imellem at fremkomme med ekstraordinære Bevillinger til Munderingsgjenstande. Jeg maa dertil for det Første bemærke, at jeg finder det meget unaturligt, at man nødsager Regjeringen til ad ekstraordinær Vej at skaffe sig de nødvendige Midler til Vedligeholdelse af den normale Beholdning. Men Grunden, hvorfor det ærede Medlem ønskede disse ekstraordinære Bevillinger engang imellem, var den, at mange Ting kunde ligge i Munderingsdepotet og forderves, saa at det var bedre ikke at have saa Meget der. Deri kunde der jo være noget Sandt og Rigtigt, hvis virkelig Beholdningerne vare saa store; men, som jeg har tilladt mig at paavise, de ere langtfra store. Reservereholdningerne ere ikke større i Værdi end 3 Mars Bevillinger. Endelig mente det ærede Medlem — men det var jeg ikke istand til at forstaa — at man skulde søge at decentralisere, og derfor skulde man ikke bevilge Regjeringen de Penge, som den her havde forlangt. Smidlertid vise Anmærkningerne, hvad ogsaa den høitærede Krigsminister har udtalt, at det just er Regjeringens Hensigt at gaa i den Retning, som det ærede Medlem forlangte. Det er ikke Regjeringens Hensigt at gaa saa vidt, som han forlanger, og jeg haaber, at vi aldrig skulle komme saa vidt, at en Afdelingschef skal kunne købe sine Munderingsgjenstande i den Kjøbstad, hvor hans Afdeling ligger. Jeg tror, at Saadant vilde være høist fordarveligt. Bist er det imidlertid, at Regjeringen vil gaa i decentraliserende Retning, og da det ærede Medlem nu ikke kan saa saa Meget i den Henseende, som han vil, da han ikke kan saa Alt, saa vil han af den Grund negte Regjeringen de nødvendige Midler til blot at gaa saa vidt, som Re-

gjeringen anser det for rigtigt i dette Diebliff at gaa. Det forstaaer jeg ikke. — Hvad de følgende Vædringsforslag angaar, da skal jeg kun omtale det under Nr. 12 stillede om en Bevilling til Krudttaarnet Nr. 3 paa Alma-ger, og jeg skal da bemærke, at, forsaavidt den høitærede Krigsminister kan inden 3die Behandling give os saadanne Dplysninger, at det kan synes nødvendigt at gaa ind paa Bevillingen, da vil Udvalget sikkert tage dette Spørgsmaal under fornyet Overveielse; til hvilket Resultat Udvalget da vil komme, kan jeg naturligvis ikke sige. — Jeg kommer da til de ekstraordinære Bevillinger i § 25 og da først til Forslagene under Nr. 31 og 32, der ere stillede af et æret Mindretal. Det ærede Mindretal gaar ud fra, at Søforterne ikke ere til nogen Nytte; hvis Mindretallet ikke gik ud derfra, kunde det ikke stille disse Forslag. Regjeringen har forlangt Bevillingerne for at beskytte Krudtmagasinerne paa Søforterne paa en saadan Maade, at man i Tilfælde af Beskydning kan være nogenlunde sikker paa, at ingen Bombe kan trænge ned i Magasinerne, tænde Ild i Krudtet, og derved sprænge Forterne i Luften, og skulle vi have Forter, skulle vi i det Hele taget følge den Vej, som vi nu i mange Aar have fulgt med Hensyn til Kjøbenhavns Søbefæstning, da maa vi virkelig bevilge denne Forstærkning af Krudtmagasinerne; det er absolut nødvendigt. Nu siges der: „Men Forterne ere dog ikke stærke nok, de kunne alligevel slydes ned“. Ja, det er ganske sandt, Forterne ere ikke usaarlige, de kunne slydes ned. Uermuren kan naturligvis slydes igjennem, men der gives intet Fort i Verden, som ikke kan slydes ned, og man maa ikke forlange, at et Søfort mere end et Fort paa Landet skal være en Livsforfikkingsanstalt; det vilde være for meget. Hvad man derimod bør gjøre, naar man kan, er dette, at man sikker Forterne imod saadanne særegne Uheld, som at en Bombe af et uslyffeligt Tilfælde kunde trænge ned i et Krudtmagasin og sprænge hele Fortet i Luften. Hvad angaar den Nytte, vi kunne have af Søforterne, da vil jeg henholde mig til, hvad jeg har udtalt tidligere, og til, hvad den høitærede Krigsminister i saa Henseende har yttret,